

JANE FEATHEROVÁ

RUBÍNŮVÉ
OČÁRENÍ

NAJZÁČNEJŠÍ DRAHOKAM JE LÁSKA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Jane Feather: Ravish Me with Rubies,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Zebra Books, an imprint of Kensington
Publishing Corp., New York 2021, preložila Nina Mikušová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2021 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Nina Mikušová 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2344-3

1. kapitola

JEDNO TEPLÉ POPOLUDNIE koncom mája Petra Rutherfordová prešla cez Parlamentné námestie a zamierila k Westminsterskému palácu. Pri vchode svätého Štefana stál pred masívnou dubovou bránou policajt.

„Ako vám pomôžem, madam?“ podozrievavo sa na ňu zamračil.

Petra vyčarila sladký úsmev. Veľmi dobre si uvedomovala, že jeho nepriateľský postoj súvisí s jej purpurovo-zeleno-bielou hodvábnou šatkou vo farbách sufražetiek. „Mám tu stretnutie s pánom poslancom Rutherfordom, pozval ma na čaj,“ podala policajtovi gravírovanú navštívenku.

Vzal si ju a mlčky jej otvoril bránu. Hneď k nim vykročil službukonajúci seržant a zobral si od policajta jej navštívenku. „Prosím, nasledujte ma, madam.“

Petra cestu síce veľmi dobre poznala, no zároveň chápala prísne, často záhadné pravidlá a rituály, ktoré boli súčasťou akejkolvek činnosti v komorách parlamentu. Nasledovala seržanta cez Sálu svätého Štefana do imponujúcej hlavnej haly, ktorá oddeľovala Dolnú snemovňu od Snemovne lordov.

„Keby ste si láskavo sadli, slečna Rutherfordová, pošlem za pánom poslancom poslíčka, aby mu oznámil váš príchod.“ Ukázal na čalúnené lavice pozdĺž stien sály.

„Ďakujem vám.“ Petra sa rozhladla po hale plnej ľudí, či z nich niekoho nepozná. Priatelia alebo známi chodievali za členmi parlamentu na čaj o piatej celkom bežne.

„Petra...“ Obrátila sa na bratov hlas. Jonathan sa k nej náhlil po mramorovej dlážke. „Čakal som na teba na terase.“ Keď k nej podišiel bližšie, úsmev mu zmizol z tváre. „Musela si si vziať tú šatku, Petra? Pôsobí tu ako červené plátno na býka.“

„Musela som si ju dať, Joth, práve z tohto dôvodu. Mrzí ma, ak narúša posvätnosť týchto múrov, ale veď aj ty podporuješ hnutie žien za volebné právo, tak by si mal byť na svoju sestru hrdý.“

Pokrútil hlavou. „Nepopieram, že feministky podporujem, ale nerád na seba priťahujem neželanú pozornosť a neznášam zbytočný rozruch. Okrem toho chcem, aby si sa tu dnes s niekým stretla a bola naňho milá.“

„Naozaj?“ zvedavo pozrela na brata. „Poznám ho?“

„Ehm, tuším si sa s ním už stretla – kedysi veľmi dávno,“ neurčito mávol rukou. „Chcem ho presvedčiť, aby podporil môj návrh zákona, ktorý plánujem predložiť v parlamente. Jednoducho sa naňho usmievaj tak očarujúco, ako len dokážeš.“

„Naznačuješ, aby som naňho použila ženské zbrane, zvodne naňho žmurkala a lichotila mu?“ nadhodila napoly žartom.

„Viem, že niečo také od teba nemôžem žiadať, aj keď by to možno pomohlo. Skrátka buď príjemná a šarmantná. Som presvedčený, že napriek všetkým svojim radikálnym sklonom to dokážeš,“ vyhlásil Jonathan. „Poďme na ten čaj. Nechcem, aby na nás čakal.“ Ponúkol Petre rameno a odviezol ju z haly na dlhú terasu ponúkajúcu výhľad na Temžu.

„Pán Rutherford, stôl máte pripravený,“ prihnal sa k nim korpulentný vrchný čašník. „Dobré popoludnie, madam,“ obrátil sa k Petre. „Teší ma, že vás opäť vidím.“ Fľochol na jej šatku, ale okamžite odvrátil pohľad, dokonca ani mu z okružlej tváre nezmizol profesionálny úsmev.

„Dobré popoludnie, pán Jackson,“ srdečne ho pozdravila Petra, akoby si vôbec nevšimla jeho diskrétnu reakciu. Uvedomovala si, ako to pôsobí, keď v tejto bašte mužskej moci a privilégií tak okázalo nosí farby feministického hnutia, nemienila však vyvolať škandál. Ale možno týmto tichým, nenápadným protestom trochu rozčerí stojaté vody...

Nasledovala čašníka a brata pomedzi stoly obsadené hosťami, ktorí tlmene preberali rozličné témy a nevenovali veľmi pozornosť okoliu. Keď si sadala k stolu tvárou k Temži, všimla si, že je prestreté pre troch. Jonathan si sadol oproti nej, miesto vedľa nej zostalo voľné.

„Tak von s tým, Joth, kto je ten tajomný hosť?“ vyzvedala Petra, rozprestierajúc si do lona obrúsok.

„Je členom Snemovne lordov...“ Jonathan sa zháčil, keď sa pri ich stole objavil čašník s kanvicou čaju, krčiaztkom mlieka, tanierikom s plátkami citróna a miskou kockového cukru. Priniesol aj tanier sendvičov s údeným lososom a uhorkou, k tomu obrúskom prikrýty košík s teplým pečivom. Nezabudol ani na misku šľahačky a pohár malinového džemu.

Petra počkala, kým im čašník ponalievá čaj. Načiahla sa za klieštikmi na cukor a do šálky z jemného porcelánu označenej westminsterským erbom si hodila jednu kocku. „Fakt som zvedavá, Joth.“ Rozmiešala si cukor v čaji a uprela na brata spýtavý pohľad.

Jonathan sa zamračil a nervózne sa poobzeral okolo seba. „Nemohla by si tú šatku odložiť do kabelky?“

Petra sa skúmavo rozhliadla. „Tuším tu nikoho nezaujímame, tobôž iritujeme.“

„Veľmi dobre vieš, že si to každý všimne. Prosím ťa, zlož si ju, Petra.“ V orieškovohnedých očiach, úplne rovnakých ako jeho sestry, sa mu zračila prosba. „Toto popoludnie je pre mňa veľmi dôležité.“

Petra pokrčila plecami, zložila si šatku z krku, starostlivo ju poskladala a vložila do kabelky.

„Kvôli mne to nemusíte robiť,“ ozval sa hlas, ktorý Petra nepočula už takmer desať rokov.

Obrátila hlavu s pocitom nepríjemného déjã vu.

„Lord Ashton,“ skonštatovala chladne a uprene sa zahľadela na muža, ktorý sa jej v zlých snoch zjavoval ako boh pomsty od čias, keď ešte len robila prvé krôčiky vo svete dospelých. Vyzeral starší, čo sa dalo očakávať, veď prešlo desať rokov, a spánky mal už postriebrené. Husté čierne vlasy, starostlivo upravené a začesané zo širokého čela, mu však zostali. Nad tmavohnedými očami, ktoré by niekto označil za oduševnené a empatické, sa mu klenuli obrvy čierne ako smola. No Petra o tom vedela svoje. S orlím nosom a pekne formovanými ústami bol Guy Granville, čiže lord Ashton v očiach väčšiny ľudí príťažlivý muž. Petra však naňho hľadela inak ako väčšina.

„Lord Ashton, veľmi ma teší, že ste si našli čas na stretnutie s nami.“ Jonathan sa napoly zdvihol zo stoličky a ukázal na miesto vedľa jeho sestry. „S mojou sestrou Petrou sa už tuším poznáte.“

„Máte pravdu, hoci musím poznamenať, slečna Rutherfordová, že odkedy sme sa nevideli, veľmi ste sa zmenili.“ Guyov úsmev, odhaľujúci dokonalý biely chrup, pôsobil vrúcne a zároveň takmer sprisahanecky, akoby sa s ňou delil o samé šťastné spomienky.

Petra si zachovala kamennú tvár. „Bolo by čudné, keby to tak nebolo, lord Ashton,“ odvrkla. „Desať rokov je dlhý čas.“

Chápavo pokýval hlavou. „Obzvlášť medzi štrnástym a dvadsiatym štvrtým rokom. Hm, tak mi prezradte, ako trávi čas dospelá slečna Rutherfordová, pravda, okrem vykrikovania hesiel v radoch sufražetiek.“

Petra horko-ťažko potlačila zlosť a úporne premýšľala.

Nikdy si nemyslela, že tohto muža ešte stretne, jedine ak by ho letmo zahliadla na nejakom večierku smotánky, no Guy Granville sa pohyboval v iných spoločenských kruhoch ako ona. Koniec koncov bol o desať rokov starší. Napriek tomuto odstupu sa o ňom všeličo dopočula. Bolo všeobecne známe, že je zúrivým odporcom feministického hnutia, dokonca v tomto duchu publikoval v *Times* viacero článkov. Okrem toho ho v klebetných stĺpčekoch často spomínali ako nenapraviteľného sukničkára.

Petra sa napila čaju a siahla po pečive.

„Stratili ste reč, slečna Rutherfordová?“ prehodil Granville ironicky. Pobavene ju sledoval, ako láme žemľu napoly a na obe polovice si natiera malinový džem a šľahačku.

Ach, ako len neznášala tento jeho tón, z posmešného lesku v jeho očiach sa jej zdvíhal žalúdok. Už však nebola naivné, neskúsené dievča, ktoré mu pred desiatimi rokmi nevedomky poskytlo toľko zábavy. Jonathan od nej chcel, aby baróna Ashtona očarila. Pokojne to urobí a vychutná si každý okamih, až kým nenadáde čas pichnúť mu nôž do chrbta.

Petra si odhryzla zo žemle a s pohľadom upretým na baróna si z pery oblizla šľahačku. „Skvelé, že sa nám opäť skrížili cesty, lord Ashton. Hádám by sme sa mohli zaobísť bez formalít. Koniec koncov sme sa kedysi veľmi dobre poznali.“ Zdvihla tanier so sendvičmi a s úsmevom pozornej hostiteľky ho ponúkla. „Nevezmete si, Guy? Ten údený losos je mimoriadne chutný.“

V očiach mu pobadala záblesk prekvapenia, chvíľku akoby kalkuloval, ako má chápať jej úsmev a tón, ale potom vystrel elegantnú bielu ruku a vzal si sendvič. Na tie jeho dlhé, štíhle prsty s nádherne vymanikúrovanými nechtami sa nedalo zabudnúť.

„Ďakujem vám, Petra,“ prikývol s neutrálnym úsmevom. Pozorne si ju obzeral, skúmal jemný úsmev pohrávajúci jej

na perách a hlavu naklonenú v mierne vyzývavom uhle. Malá Petra Rutherfordová definitívne dospela, pomyslel si. Prijať výzvu tých jasných orieškovhnedých očí by mohlo byť veľmi zaujímavé. Sklonil hlavu, akoby si v duchu čosi ujasnil, a obrátil sa k jej bratovi.

„No tak, Rutherford, nechceli ste so mnou niečo predebatovať?“ Napil sa čaju.

„Áno, áno, chcel. Veľmi pekne ďakujem, že ste prišli, lord Ashton,“ začal Joth, no zarazil sa, keď barón zdvihol ruku na protest.

„Vynechajte formality, Rutherford, môžete ma oslovovať Granville.“

Jonathan prikývol a zachytil sestrin pohľad. Povzbudzujúco sa naňho usmiala. „Môj brat má tuším na srdci istú parlamentnú záležitosť týkajúcu sa jeho somersetshirských voličov. Tak či onak, toto grófstvo v Snemovni lordov predsa zastupujete vy.“

„Isteže, do určitej miery je to pravda, ale moje kreslo v Snemovni lordov nezávisí od voličov zo Somersetu.“

„Samozrejme, že nie,“ odsekla Petra, „ale z etickej aj morálnej stránky ste povinný vystupovať v ich mene a brániť ich záujmy.“

Jonathan už začínal ľutovať, že na túto schôdzku prizval aj sestru. Mala sa lordovi Ashtonovi líškať, nie ho rozčuľovať. „Vráťme sa radšej k meritu veci,“ ozval sa o niečo hlasnejšie, ako mal v úmysle.

„Prosím vás o to.“ Jeho lordstvo ho posmelilo kývnutím ruky.

Jonathan sa nadýchol. „V Dolnej snemovni hodlám predložiť návrh zákona, ktorý by inicioval založenie samostatného úradu na vybudovanie drenážneho systému v Somersete. Väčšinu územia tvoria močaristé vresoviská, na ktorých ako-tak fungujú rozličné odvodňovacie systémy, no mnohé sú v úbohom stave a pôda sa postupne stáva ne-

vhodnou na obrábanie. Nemôže sa na nej ani pásť dobytok, pretože je príliš mäkká a nasiaknutá vodou, kravy by sa mohli utopiť...”

„Práve preto niektorí farmári na vresoviskách vysádzajú ďatelinu a pasú tam ovce, tie sú ľahšie než kravy,“ skočila mu do reči Petra. Z taniera si vzala sendvič s uhorkou.

„Isteže, ale to nerieši problém so zimnými záplavami,“ vyhlásil jej brat. „Niekedy je to také zlé, že ľudia musia opustiť svoje domovy a farmy a uchýliť sa do hôr! Bývať v blízkosti miestnych tokov je dosť nebezpečné, obzvlášť riziková je oblasť King’s Sedgemooru. Efektívny drenážny systém naprieč celou oblasťou by znamenal nesmierny prínos. A preto som dúfal, Granville, že ma v Snemovni lordov azda podporíte.“

Guy sa oprel, nonšalantne si prehodil nohu cez nohu a nastavil tvár lúcom popoludňajšieho slnka. „Obyvatelia Somersetu nie sú veľmi ústretoví voči vládnym nariadeniam,“ poznamenal. „V duchu počujem, ako protestujú proti vzniku ďalšieho, podľa nich zbytočného úradu, ktorý by presadzoval zmeny na ich pozemkoch, aj keby to malo byť v ich prospech.“

Jonathan očervenel. „Precestoval som celé grófstvo a zisťoval som názor oprávnených voličov. Máte pravdu, postrehol som aj odpor, ale keď som im podrobne vysvetlil, aký výsledok by priniesla správna drenáž, väčšina z nich bola ochotná tento nápad prijať.“

Guy sa vystrel na stoličke. „V takom prípade, drahý chlapče, vám navrhujem, aby ste v tom pokračovali a zistili, ako na to budú reagovať vaši parlamentní kolegovia. Ja v Snemovni lordov vášmu návrhu protirečiť nebudem.“ Vstal. „Vďaka za čaj.“

Obrátil sa k Petre. „Slečna Rutherfordová, vlastne Petra, veľmi rád som sa s vami opäť stretol. Dúfam, že vás niekedy budem smieť navštíviť na Brook Street.“ Spýtavo nadvi-

hol obrvy, jeho samolúby úsmev však prezrádzal, že vôbec nepochybuje o tom, ako bude znieť jej odpoveď.

„Bude mi potešením,“ odvetila takisto s úsmevom a na rozlúčku mu podala ruku.

Guy si ju zdvihol k perám, no bozk iba naznačil a galantne sa jej uklonil, než vykročil k dverám vedúcim do hlavnej haly. Cestou sa viackrát zastavil a prehodil pár slov so známymi pri stoloch na terase.

„Protivný chlap,“ precedila Petra cez zuby. „Uf, ako ho neznášam!“

„Prečo?“ Brat na ňu v úžase vytreštil oči. „Veď ho sotva poznáš.“ Uškrnul sa. „Viem, že medzi dámami sa teší istej reputácii,“ nadškrtol s miernym obdivom.

„Takže podľa teba je ľahkomyselné zahrávanie sa s citmi úbohých žien na smiech?“ osopila sa naňho Petra. „Ako môžeš byť taký, Joth?“

Na chvíľu sa dostal do pomykova, ale vzápätí namietol: „Dopočul som sa, že ženy sa mu samy vrhajú do náručia.“

„O to sú hlúpejšie,“ usúdila jeho sestra. Vrhla pohľad na náramkové hodinky. „Joth, už musím bežať. O piatej mám u krajčírky skúšku šiat a potom som pozvaná na večeru do Criterionu.“

„Kto ťa pozval? Môžem tam ísť s tebou?“

„Diana s Fenellou a ich polovičky. Samozrejme, že môžeš ísť so mnou, Joth. Povedala by som ti to už skôr, ale nazdávala som sa, že pravdepodobne máš s priateľmi iný program alebo pôjdeš do klubu.“

Pokrútil hlavou. „Nebol som si istý, ako prebehne stretnutie s Granvillom, a tak som si nič nedohodol pre prípad, že by chcel... no, to je jedno, nazdával som sa, že o mojom návrhu budeme diskutovať dlhšie.“

„No, nezdalo sa mi, že to berie extra vážne,“ poznamenala Petra a vstala zo stoličky. „To nič. Aspoň sľúbil, že ti nebude stáť v ceste.“ Sklonila sa k bratovi a pobozkala ho na če-

lo. „Nejako to už dopadne. Som rada, že som ti mohla robiť spoločnosť. Na večeru vyrážame o pol ôsmej.“

„Budem pripravený,“ zakýval jej Joth na rozlúčku.

Petra sa tešila, že ju na dnešnú večeru bude sprevádzať brat. Hoci si bola so svojimi dvoma najlepšimi priateľkami blízka, poznali sa od školských lavíc, v poslednom čase sa pri nich cítila trochu ako vydedenec, najmä keď Fenellu s Dianou sprevádzali manželia. Niežeby nemala rada Ruperta alebo Edwarda, práve naopak, očividne boli pre obe tí praví, ale občas uvažovala nad tým, či ju náhodou nepokladajú za piate koleso na voze, hoci ani jeden z nich nikdy nič také nenaznačil.

Práve preto bude príjemné mať pri večeri partnera, hoci aj vlastného brata. Vyšla z Westminsterského paláca na Parlamentné námestie a zamávala na okoloidúcu drožku.

2. kapitola

„MÔŽEME UŽ ÍŠŤ, JOTH?“ Petra vošla do salóna mestskej vily Rutherfordovcov na Brook Street s úderom siedmej hodiny večernej.

„Ako si želaš. Nedáme si pred odchodom sherry?“ zdvihol karafu z brúseného skla.

„Ale hej. Máme ešte dosť času.“ Siahla po pohári a s úsmevom prehodila: „Vyzeráš veľmi elegantne, braček. Večerný oblek ti pristane.“

„Ó, ďakujem ti,“ vystruhol okázalú poklonu. „A hneď ti kompliment vrátim. Tieto šaty zo zeleného hodvábu... ako sa nazýva ten odtieň? Jablkovozelená? No, nech už je to ako chce, táto farba je pre teba ako stvorená.“

Petra sa zasmiala a naznačila poklonu. „Lichôtky nikdy neboli tvojou silnou stránkou, Joth, ale tento kompliment s vďakou prijímam.“ Chlipla si sherry a podišla k oknám s výhľadom na ulicu. „Je taký krásny večer. Myslíš, že je to pešo príďaleko?“

Jonathan vrhol skúmový pohľad na jej nohy. „V týchto topánkach určite.“

Zdvihla nohu v béžovej saténovej lodičke, ozdobenej sklenými korálikmi. „Musím nosiť vyššie podpätky, pretože som taká malá, že ľudia niekedy ani nevedia, že tam som.“

Jej brat sa nahlas rozosmial. „Dievčatko moje drahé, to je vylúčené. Si síce malá, ale zato neprehliadnuteľná. Vždy si oblečieš čosi nápadné. Napríklad tento krikľavooranžový šál –

neviem, či sa farebne hodí k jablkovozelenej, ale vyzerá to úžasne. A priam to bije do očí – všetci si ťa hneď chtiac-nechtiac všimnú.“

„Keď sa raz oženíš, svoju ženu urobíš šťastnou,“ zachichotala sa Petra. „Vždy presne vieš, čo máš povedať.“

Jonathan pokrútil hlavou a dolial si whisky. „Keď už hovoríme o tom, čo kedy povedať, aké hry ste to dnes popoludní s Granvillom hrali? Nazdával som sa, že sa poznáte len letmo, ale z vášho správania som nadobudol dojem, že v minulosti sa medzi vami čosi udialo. Dúfal som, že mu budeš ťahať medové motúziky popod nos, ale ty si naňho vystrkovala pazúriky ako rozzúrená mačka.“

Petra zaváhala. Ešte nikdy nikomu nerozprávala o tom lete, ale bolo to už tak dávno, že spomienky naň by už nemali byť také bolestné.

„Prepáč, trochu si ma zaskočil,“ habkala. „Stalo sa to v lete pred desiatimi rokmi. Mala som štrnásť, bývali sme na vidieku a práve som si v rámci prípravy na vstup do spoločnosti začala ondulovať vlasy. Mama sa domnievala, že by to mohol byť celkom užitočný tréning pred naozajstným spoločenským debutom.“ Chvíľu pozerala do pohára, akoby v tom zlatistom moku mohla vidieť svoju minulosť. „Vtedy si nebol doma... Tuším si s rodinou tvojho spolužiaka odcestoval na nejaký čas do Talianska. Tak či onak, Guy Granville s niekoľkými londýnskymi priateľmi zorganizovali v Ashton Courte letný večierok a tam sme sa stretli.“ S úsmevom zdvihla hlavu. „Aby som to skrátila, Guy sa rozhodol, že ma uvedie do spoločnosti, bude ma sprevádzať na večierky, naučí ma tancovať, hrať kriket; správal sa ku mne ako k dospelej. Bola som taká mladá, Joth. Absolútne naivná. Nemohla som vedieť, že preňho je to len zábava.“

Jonathan to pobúrilo. „Dúfam, že sa ťa nepokúšal zviest' alebo niečo podobné!“

Petra pokrútila hlavou. „Ale nie... raz či dvakrát ma po-
bozkal.“ Odvrátila sa k oknu, veľmi dobre si pamätala, ako
sa pri tých bozkoch cítila. Dodnes si nedokázala tieto bo-
lestné spomienky vyhnať z hlavy. „Zo Somersetu odces-
toval bez jediného slova. Jeden večer so mnou tancoval,
prechádzali sme sa za svitu mesiaca okolo jazera... čistá
romantika, no a nasledujúce ráno bol preč... asi odtiahol
na Riviéru, kde možno zažiť oveľa viac zábavy.“ S ľústi-
vým úsmevom sa obrátila k bratovi. „Istotne chápeš, že ra-
nil moju hrdosť, preto som nemala najmenšiu chuť znovu
ho vidieť.“

„Ale dovolila si mu, aby ťa sem prišiel navštívil.“

„Áno... neviem, na čo som v tej chvíli myslela. Chcela
som... Ále, to nič. Bola to pochabosť.“ Odložila prázdny
pohár. „Mali by sme ísť.“

Jonathan súhlasne prikývol. Veľmi dobre vedel, že nemá
význam na sestru tlačiť, ak o tom sama nechce hovoriť, no
zvedavosť ho aj tak zožierala ďalej. Prehodil jej cez plecía
ľahký večerný plášť, otvoril dvere salóna a nasledoval ju do-
lu schodmi do haly.

„Myslíš, že mama s ockom sa majú v kúpeľoch v Baden-
Badene dobre?“ prehodila Petra, keď vyšli von do vlhého
večera. „Neviem si predstaviť ocka, ako popíja kúpeľnú vo-
du s vajcovou príchuťou, a ty?“

„Jedine ak by bola poriadne zriadená whisky,“ uškrnul sa
jej brat. Zamával na okoloidúcu drožku. „Ale poznáš našu
matku, s potešením bude priateľkám vykladať, akú odpornú
chuť má tá voda.“

„A veľmi rada si to vynahradí honosnými večerami,“ po-
znamenala Petra s láskyplným úsmevom. Hoci sir Percy
Rutherford s manželkou lady Ceciliou svoje deti vrúcne
milovali, s ich výchovou si hlavu nelámali a bezstarostne
ich zverovali do rúk pestúnok, guvernantiiek a školským
internátom. Len čo ich potomkovia dohľad už nepotrebo-

vali, dovolili im viesť život podľa vlastnej chuti a okrem občasných rád ich v ničom neobmedzovali. S odstupom času sa Petre zdalo, že matka ju azda mohla uchrániť od zahabujúcej skúsenosti s lordom Ashtonom, keby si dala tú námahu a zaujímala sa o to, ako jej nedospelá dcéra trávi leto na vidieku.

Drožka zabočila na Piccadilly, na chodníkoch sa hmýrili davy ľudí zo všetkých spoločenských vrstiev, ktorí si vyšli na vzduch užiť si krásny večer na začiatku leta: mladé predavačky, slúžky, pouliční predavači – všetci sa tlačili jeden cez druhého a bojovali o miesto pod slnkom. Keď Jonathan s Petrou vystúpili pred vchodom do Criterionu z drožky, povetrím sa niesli tóny harmoniky vyludzované pouličným muzikantom. Jonathan mu hodil do nastrčenej čiapky zopár drobných mincí a voviedol sestru cez vyzdobené dvere do mramorom vykladanej vstupnej haly. Od dlhého baru na konci haly sa ozývali stúpajúce a klesajúce hlasy hostí.

Po širokom schodisku vyšli do reštaurácie na prvom poschodí, kde ich privítal majordóm v redingote. „Spoločnosť plukovníka Laceyho je už tu, pane. Smiem vám vziať plášť, slečna Rutherfordová?“ Kývol na lokaja v livreji, ktorý okamžite priskočil, aby vzal Petre plášť a jej bratovi klobúk, rukavice a biely šál.

Majordóm ich cez mramorovom vykladanú sálu reštaurácie odviedol k stolu pri veľkom okne s výhľadom na rušné Piccadilly.

„Prepáčite nepozvanému hosťovi, že sa votrel medzi vás?“ oslovil Jonathan prítomných s previnilým úsmevom. Vzápätí sa sklonil k obom ženám sediacim za stolom a letmo ich pobožkal na líce. „Rupert... Edward...“ kývol na pozdrav mužom, ktorí pri príchode Rutherfordovcov zdvorilo vstali.

„Skvelé, že ste sa k nám mohli pripojiť,“ vyhlásil plukov-

ník Rupert Lacey a obrátil sa k Petre, ktorá už stihla objasť obe priateľky. Vtisol jej bozk na líce a ponúkol stoličku.

„Šampanské, Petra?“ Edward Tremayne privolal čašníka, aby jej naplnil pohár.

„Áno, vďaka, Edward, veľmi rada.“ Petra preletela pohľadom okolo stola. „Nevidela som vás už celé týždne,“ posťažovala sa.

„Sú to iba dva týždne, drahá moja,“ opravila ju Diana. „S Rupertom sme museli odcestovať do Hampshire, porozprávať sa s trénerom Kimberleyského diamantu.“ Oči jej vzrušene žiarili. „Podľa neho je kobyľka pripravená aj na veľké dostihy. Už ju vyskúšal na niekoľkých menších miestnych pretekoch a pri tréningoch ju takticky drží mimo očí zvedavcov. Myslí si, že by sme ju verejnosti mohli predstaviť na dostihoch v Ascote. No nie je to vzrušujúce?“

„Na ktorých dostihoch?“ spýtala sa Fenella, sľakajúc šampanské.

„Kráľovnej Anny,“ odpovedal Rupert.

„Presne tak, a pri tej príležitosti usporiadame na kráľovskej tribúne veľkú párty,“ dodala Diana nadšene. „Samozrejme, musíte tam byť všetci.“

„To určite budeme,“ ubezpečovali ju Petra s Fenellou unisono.

Fenella študovala jedálny lístok. „Čo si tu vlastne môžem objednať?“

Edward si prezrel menu a uškrnul sa na manželku. „Keby som ti niečo poradil, hneď ma obviníš, že rozhodujem za teba.“

Fenella sa zasmiala. „Vraví to len preto, lebo raz som sa pred ním vyjadřila, aké príjemné je večerať s mužom, ktorý mi nediktuje, čo by som mala jesť.“

„Mne toto Rupert robí ustavične,“ ozvala sa Diana. „Už som si na to celkom zvykla.“

„V tom prípade si dnes dáš pašétu z husacej pečene a kohúta na víne,“ skonštatoval jej manžel.

„Nemožný chlap!“ zvolala Diana. „Ale ako na potvoru presne na to mám chuť.“

Petra sa pridala k všeobecnému veselíu, no napriek tomu sa v kruhu priateľov nedokázala zbaviť akéhosi pocitu osamelosti. Keď sa stretla iba s Dianou a Fenellou, bolo to celkom iné, ako za starých čias. Ale naozaj? Už keď si kládla túto otázku, poznala na ňu odpoveď. Nebolo to presne to isté. Manželstvo dodalo životu jej priateľiek inú dimenziu, nový pohľad na svet. A Petra túto dimenziu ani tento pohľad nemala.

„Musím ísť na toaletu,“ zrazu vyhlásila Diana.

„Aj ja,“ odtisla stoličku od stola Fenella. „Tá tunajšia je skutočne luxusná. Pridáš sa, Petra?“

Petra vstala. „Hej, idem.“

Rupert sledoval trojicu žien, ako sa prepletá pomedzi stoly. „Prečo tam vždy chodia spolu?“ čudoval sa.

„Ide o druh stádového reflexu,“ vysvetľoval Edward. „Pozostatok kmeňového spolunažívania.“

„Jedna za všetky a všetky za jednu,“ prispel Jonathan svojou troškou do mlyna. „Podľa mňa však Diana chcela s tými dvoma niečo predebatovať.“

„To je možné, vstala od stola dosť náhle,“ dal mu za pravdu Rupert.

Edward pokrčil plecami. „Ja to chápem. Keď to na človeka príde... ale žeby na všetky naraz?“ Pokrútil hlavou. „To sa mi nezdá.“

Muži netušili, čo Diana zamýšľala. Naladená na duševné rozpoloženie oboch priateľiek, hneď si všimla závoj smútku v Petriných orieškovohnedých očiach, náhlu stratu živosti na jej zvyčajne veselej tvári. A zareagovala automaticky. Ak niečo trápi jej priateľku, tak sa s tým musí niečo urobiť.

Pompéznosť Criterionu sa prejavovala aj na dámskych toaletách – vo vázach rozvoniavali kosatce, zákazníci mali k dispozícii pohodlné plyšové divány, vyblýskané toaletné stolíky a pozlátané zrkadlá. Chyžná v čiernej rovnošate a bielej naškrobenej zásterke bola pripravená dáмам okamžite poslúžiť: opraviť natrhnutý volán na šatách, prišit' gombík, podať navoňaný uterák.

Diana sa ostražito poobzerala okolo seba. „Fajn, zatiaľ sme tu len my,“ vydýchla si. Usadila sa na jeden z mäkkých divánov a vyzvala priateľky, nech si k nej prisadnú. „Nuž tak, Petra, čo ťa trápi? Vyzeráš akási zničená.“

„Aj ja som si to všimla,“ pridala sa Fenella. „Niečo sa ti stalo, zlatko?“ Utešujúco objala priateľku okolo pliec.

Petra nikdy nedokázala skrývať svoje emócie, všetko sa jej dalo vyčítať z tváre či očí. Nemienila však priateľkám prezradiť skutočnú príčinu svojho smútku. Mala, našťastie, naporúdzi alternatívny dôvod.

„Stretli ste sa už s Guyom Granvillom?“

„S lordom Ashtonom? Viem o ňom iba z počutia,“ trochu sa zamračila Fenella. „Nemá náhodou povest' sukničkára?“

„Podľa bulvárnej tlače určite,“ potvrdila Diana. „Občas sa niekde mihne, ale nenavštevuje pravidelne tie isté spoločenské kruhy. Rupert sa domnieva, že má vlastný exkluzívny okruh priateľov, ktorí si pripadajú príliš dôležití, aby sa zahadzovali s obyčajnými ľuďmi.“

„Okrem toho sa vôbec netajú svojím odporom voči feministkám bojujúcim za volebné právo žien,“ dodala stále zamračená Fenella. „Na túto aktuálnu tému píše články do *Times*.“

„To je všetko pravda,“ prikývla Petra, „no predstavte si, že kedysi som doňho bola zaľúbená.“

„Čože?“ zvolali obe priateľky naraz.

Odľahčenou formou im opísala to leto strávené s Guyom Granvillom a čiastočne naznačila, ako ju ranil a ponížil. „Tak

či onak,“ uzavrela napokon, „opäť som sa s ním stretla dnes popoludní vo Westminsteri. Joth ho pozval na čaj, potrebuje totiž jeho podporu pri akýchsi legislatívnych ťahaniciach okolo odvodňovania somersetských vresovísk, a odo mňa chcel, aby som naňho bola milá a trochu ho obmäkčila. Prirodzene, netušil, že som jediná osoba na svete, ktorá nie je ochotná mu to splniť.“

„Čo si teda spravila?“

„Veľmi priateľská som naňho nebola,“ uškrnula sa Petra. Cítila sa už oveľa lepšie. „Pritom mi zišlo na um, že by som ho mohla trochu povodiť za nos. Vzbudiť v ňom záujem a potom ho...“

„... poslať dočerta,“ dopovedala za ňu Diana. „Každému, čo si zaslúži.“

„Presne,“ vyhlásila Petra a vstala. „Mali by sme sa vrátiť k stolu, muži sa budú čudovať, prečo tu tak dlho trčíme.“

„Zrejme objednávajú jedlo aj pre nás,“ zasmiala sa Fenella. „A pravdupovediac, majú na to plné právo.“

Podišla k zrkadlu a napravila si sponku v ťažkom uzle vlasov na šiji. Aj Petra si prezrela tvár v zrkadle, púdom si poprášila malý nos a povzdychla si: „Kiežby som sa vedela zbaviť tých pieh.“

„Nezmysel,“ oponovala jej Diana. „Bez nich by si to nebola ty. Okrem toho ich máš na nose len zopár a pristanú ti k vlasom.“

Petra bola skutočne hrdá na svoje gaštanovohnedé vlasy – husté, silné, so zaujímavým medeným odteňom. Dnes večer si ich zaplietla do vrkočov obtočených okolo uší ozdobených smaragdovými náušnicami, ktoré dopĺňal náhrdelník z rovnakých drahokamov.

„Poďme už, nech na nás nečakajú,“ naliehala na priateľky Fenella a cestou k dverám hodila na tanierik zopár mincí pre chyžnú.

„O tom, ako sa pomstíme barónovi, sa porozprávame, až